

síčně. Smír byl poručenským soudem schválen. Když nezletilec dne 14. ledna 1929 dosáhl 18 let, navrhl stěžovatel, by byl dalšího placení výživného sprostěn, poněvadž nezletilec jest způsobilý se uživiti. Tento návrh jest ve své podstatě návrhem na novou soudní úpravu výživného poručenským soudem pro změnu poměrů. Jak plenárním rozhodnutím ze dne 19. prosince 1922, čís. 2101 sb. n. s. bylo vysloveno a obšírně odůvodněno, nutno jak o návrhu poručenstva, tak o návrhu nemanželského otce, by pro podstatnou změnu poměrů na straně dítěte nebo otce znova byla upravena vyživovací povinnost nemanželského otce, určená dosud smírem, postupovati podle § 16 I. dílčí novely k obč. zák. řízením nesporným. Ani důvody rekursního soudu, ani zvláštní okolnosti souzeného případu nejsou s to, by ospravedlnily odkázání stěžovatele na pořad práva. Nezáleží na tom, že jen nezletilec, nikoliv nemanželský otec jest pod zvláštní ochranou zákona, průlom, který byl učiněn § 16 I. dílčí novely do zásady, že se o sporných soukromoprávních majetkových nárocích jedná a rozhoduje pořadem práva, nezasahuje jednotlivé osoby, nýbrž celý právní poměr, soud musí proto postupovati nesporným řízením bez ohledu na to, zda jedná sám od sebe, či na návrh poručenstva či na návrh nemanželského otce. Okolnost, že výdělečná způsobilost jest mezi stranami sporná, byla by podle § 16 I. dílčí novely jen tehdy důvodem k odkázání návrhu na žalobu, kdyby skutečný stav nemohl býti zjištěn prostředky nesporného řízení (srovnej rozhodnutí čís. 8118 sb. n. s.), o čemž však nemůže býti řeči. Odkázání návrhu na pořad práva příčí se zákonu, napadené usnesení bylo proto zrušeno, na rekursním soudu pak bude, aby o rekursu poručenstva dítěte rozhodl po případném doplnění provedeného šetření ve věci samé.

Čís. 9136.

Odvolání propuštění ze služby zaměstnavatelem nemá bez zaměstnancova souhlasu účinku.

Domovník, jenž byl přijat bez ujednání výpovědi na celou sezonu, má při bezdůvodném předčasném propuštění nárok na mzdu a na jiné služební požitky, jež by mu příslušely a jež by byl měl do ukončení sezony, musí si však, byla-li doba od propuštění do ukončení sezony delší než tři měsíce, dáti odpočítati to, co po uplynutí oněch tří měsíců vydělal jsa jinak zaměstnán. Určiti onen výdělek může soud podle § 273 c. ř. s.

Předpis § 1154 b) obč. zák. se nevztahuje na zaměstnance, konajícího vojenské cvičení.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1929, Rv I 77/29.)

O b a n i ž š í s o u d y přiznaly žalobci proti žalované, protože ho bezdůvodně propustila z domovnické služby, k níž ho sjednala na lázeňskou sezonu 1927, nárok na mzdu a na jiné se službou domovnickou spojené požitky za dobu od propuštění, 12. dubna 1927, do ukončení se-

zony, dne 30. září 1927, ale, kdežto p r v ý s o u d přiznal žalobci mzdu a požitky za celou uvedenou dobu bez srážky ve výši 5.870 Kč, odpočítal o d v o l a c í s o u d žalobci 308 Kč, jež si žalobce jinde po třech měsících po propuštění vydělal, a odpočítal 520 Kč 50 h vypadající ze mzdy a z požitků na dobu dvou týdnů ze tří, které žalobce strávil na vojenském cvičení. Tímto rozsudkem mněly se býti stíženy obě strany. Žalovaná proto, že byly žalobci vůbec přisouzeny nárok na mzdu a na jiné požitky, pokud se týče proto, že byl žalobci řečený nárok přiznán za dobu delší 14 dnů, totiž dobu výpovědní, a posléze i proto, že odpočítaná částka výdělku 308 Kč nebyla prý náležitě zjištěna a že z vojenského cvičení byly odpočítány pouze dva týdny místo celých tří týdnů, co vojenské cvičení žalobcovo trvalo. Žalobce cítil se pak stížným proto, že mu bylo oněch 308 Kč a 520 Kč 50 h z přisouzených prvním soudem 5.870 Kč odpočteno.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalované potud, že ji uznal povinnou zaplatiti žalobci jen 4.781 Kč; žalobcovo dovolání poukázal na toto rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle zjištění nižších soudů žalovaná, ačkoli přijala žalobce bez výhrady, že zřízena bude písemná smlouva, po případě, že žalobce podepíše služební podmínky, prohlásila žalobci krátce po nastoupení služby dne 12. dubna 1927, když odepřel podepsati předložené mu služební podmínky, že může jíti kam chce, že nesmí dále pracovati. Na to, jak soudy zjistily, žalobce od žalované odešel. V řečeném prohlášení správně nižší soudy shledaly propuštění žalobce. Tvrdí-li žalovaná, že žalobce oním prohlášením nebyl propuštěn, ježto prý ihned dodala, aby jí žalobce písemnost se služebními podmínkami vrátil a k soudu nechodil a že ho potom volala k obědu, jest proti tomu uvéstí jednak, že odvolání propuštění v uvedeném dodatku jasně spatřovati nelze a že odvolání po nastalém již propuštění nemá bez souhlasu druhé strany účinku. Byv bezdůvodně propuštěn má žalobce nárok na mzdu a na jiné služební požitky, které mu příslušely a jež by byl měl do ukončení služebního poměru, tedy, an byl přijat bez ujednání výpovědi na celou sezonu 1927, do ukončení sezony, do 30. září 1927. Nárok tento mu patří podle zásady § 84 živn. ř., a protože tento § jedná o propuštění, kde platila čtrnáctidenní výpověď, kdežto v žalobcově případě toho není, podle ustanovení § 1162 b) obč. zák., který podle § 72 živn. ř. nastupuje, není-li zvláštního předpisu v živnostenském řádu. Názor žalované, že žalobce má nárok na mzdu a na požitky nejvýše za dobu 14 dnů, jakožto dobu výpovědní (§ 84 živn. ř.), po případě za dobu tří měsíců, to jest za dobu výpovědní podle zákona o domovnících čís. 82/1920, sb. z. a n., není správný. Služební poměr žalobcův ujednán byl bez výpovědi na celou sezonu, na určitou dobu, a počítati s výpovědí není tedy na místě (§ 1158 obč. zák.). Ježto však doba od propuštění žalobce do ukončení sezony byla delší než tři měsíce, nemá žalobce po uplynutí tří měsíců

od propuštění nárok na plnou mzdu a na požitky, nýbrž si musí po třech měsících dáti odpočítati to, co, jsa jinde zaměstnán, po uvedeném čase vydělal (§ 1162 b) obč. zák.). Odvolací soud právem odpočítal dotyčný výdělek. Výtka, že odpočítáno bylo 308 Kč, aniž bylo přesně zjištěno, co žalobce za odpočítávaných 22 dní vydělal, není oprávněna. Určiti onen výdělek bez zevrubného šetření byl odvolací soud oprávněn podle § 273 c. ř. s. a nepochybil, vzav průměr z výdělku zjištěného od 28. května do 30. září 1927 ve výši 1.071 Kč 60 h. Pokud tedy dovolání žalované směřuje proti tomu, že žalobci byl nárok na mzdu a na další služební požitky přiznán a že přiznán mu byl za dobu trvání lázeňské sezony, jakož i že odpočteno bylo žalobci na získaném jinde výdělku jen 308 Kč, jest dovolání neopodstatněno. Nelze však upříti dovolání oprávnění, pokud vytýká (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že ze tří týdnů vojenského cvičení byly z náhrady žalobci připadající odpočítány jen dva. Odvolací soud přiznal žalobci nárok na mzdu a na jiné požitky za jeden týden vojenského cvičení a odpočítal další dva týdny cvičení na základě ustanovení § 1154 b) první odstavce obč. zák., podle něhož přísluší zaměstnanci mzda za jeden týden, nemůže-li z důležité příčiny službu nebo práci vykonávati. Než nejvyšší soud v rozhodnutí sb. n. s. čís. 5729 zevrubně dovedl, že toto ustanovení § 1154 b) obč. zák. se na zaměstnance, odbývajícího si vojenské cvičení, nevztahuje a že mzda a případné služební požitky zaměstnanci po dobu vojenského cvičení nepřísluší. Jest proto přisvědčiti dovolání, že žalobci bylo sraziti nikoli za dva nýbrž za tři týdny, co byl na vojenském výcviku, tedy nikoli 520 Kč 50 h, nýbrž 780 Kč 75 h. Bylo tedy celkem žalobci přisouditi 4.751 Kč 25 h. Z toho, co dosud uvedeno, plyne neopodstatněnost dovolání žalobce, opřené o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., v němž si jest stěžováno na to, že žalobci bylo vůbec něco odpočítáno, totiž že mu odpočítáno na výdělku jinde získaném 308 Kč a za 14 dní vojenského cvičení 520 Kč 50 h.

Čís. 9137.

Není-li exekuce vedena na auto samo, nýbrž na živnost jím provozovanou, nemůže se dlužník dovolávati ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř.

Exekuce na živnost autodrožkářskou nepodléhá obmezení druhé věty prvního odstavce § 341 ex. ř., třebas jest živnost provozována jen jedním autem.

Vlastnictví třetí osoby k autu nepřekáží exekuci na živnost jím provozovanou.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1929, R II 285/29.)

Exekuci zabavením živnostenského provozu autodopravy dlužníků a vnučeným propachtováním živnosti veřejnou dražbou, soud první stolice k návrhu dlužníků zrušil. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by vyčkaje pravomoci, dále pokračuje